

บทที่ 4

กฎหมายตามแนวบรรทัดฐานของคำพิพากษา

(cases law)

เนื่องจากสหรัฐอเมริการับเอาหลักบรรทัดฐานคำพิพากษา (The doctrine of precedent) มาใช้ในระบบกฎหมายของตน จึงจำเป็นที่ผู้ศึกษากฎหมายและใช้กฎหมายต้องทราบถึงรูปแบบของรายงานคำพิพากษาไว้บ้าง เพื่อจะได้เข้าใจกฎหมายอเมริกันดีขึ้น กฎหมายที่มาจากบรรทัดฐานคำพิพากษาของศาล (case law) ส่วนใหญ่อยู่ในคำพิพากษาของศาลระดับอุทธรณ์ที่ตีพิมพ์ออกมาเป็นรายงานคำพิพากษาของศาล สำหรับรายงานศาลชั้นต้นนั้นปกติไม่พิมพ์เป็นรายงาน เว้นแต่รายงานคำพิพากษาของศาลชั้นต้นสหรัฐและศาลชั้นต้นของบางมลรัฐเท่านั้นที่มีการจัดพิมพ์เหมือนกัน คำพิพากษาคดีแพ่งมีรูปแบบดังนี้คือ มีชื่อของคู่ความ เช่น Johnson v. Thomas ชื่อที่ปรากฏก่อนมักจะเป็นโจทก์ในศาลชั้นต้น แต่ในบางมลรัฐชื่อที่ปรากฏก่อนคือผู้อุทธรณ์หรือฎีกาแล้วแต่กรณี สำหรับคดีอาญานั้นมีรูปแบบนี้คือ State v. Hood ซึ่งหมายความว่ามลรัฐเป็นโจทก์ซึ่งมีอัยการมลรัฐเป็นตัวแทนมลรัฐ หรือ United States v. Cox ซึ่งหมายความว่ารัฐบาลสหรัฐโดยมีอัยการสหรัฐเป็นโจทก์ และนายอัยการก็เป็นจำเลย สำหรับคดีที่ไม่มีข้อพิพาทเช่นคดีล้มละลาย จะมีชื่อบุคคลปรากฏอยู่เพียงชื่อเดียว และใช้ว่า In re Brown หรือ Ex parte Black

สำหรับตัวคำพิพากษา ซึ่งกฎหมายสหรัฐอเมริกานับที่ความเห็นของศาล (opinion) ซึ่งมีขนาดตั้งแต่หนึ่งถึงยี่สิบหน้า สำหรับคดีธรรมดาทั่วไป ศาลมักเขียนความเห็นยาวประมาณ 5 หน้ากระดาษ คำพิพากษาที่เรียกกันว่า ความเห็นของศาลนั้น แท้จริงผู้พิพากษาที่ได้รับมอบให้พิจารณาคดีนั้นเป็นผู้เขียนในนามของศาล และชื่อของผู้พิพากษานั้นจะปรากฏอยู่หน้าความเห็นของศาล ผู้พิพากษาต้องเป็นผู้สรุปข้อเท็จจริงและความเป็นมาของวิธีพิจารณาความสำหรับคดีที่ทำคำพิพากษาและเหตุผลของคำพิพากษาซึ่งขาดคดี การอ้างอิงกฎหมายลายลักษณ์อักษรและบรรทัดฐานคำพิพากษาคดีต่าง ๆ

ในปีหนึ่งผู้พิพากษาศาลสูงของสหรัฐแต่ละคนอาจต้องเขียนคำพิพากษาแก่ 150 ส่วนวน ในการทำคำพิพากษาผู้พิพากษาอาจได้รับการช่วยเหลือจากผู้ช่วยที่เรียกกันว่า law clerk ซึ่งเป็นพวกที่เพิ่งสำเร็จได้ปริญญาทางกฎหมายและสอบได้ลำดับที่ 1 จากโรงเรียน

กฎหมาย พวกนี้มีฝีมือในการเขียนเป็นอย่างดี เนื่องจากเป็นผู้จัดทำวารสาร (Law review) ของโรงเรียนกฎหมายที่ตนศึกษาอยู่ก่อนแล้ว ปกติการชี้ขาดตัดสินคดีเป็นไปตามเสียงข้างมากของจำนวนผู้พิพากษาที่เป็นองค์คณะ สำหรับศาลสูงสหรัฐซึ่งพิพากษาทั้งหมด 9 นาย ในคดีที่ก้ำกึ่งกันคะแนนจะเป็น 5 ต่อ 4 ในท้ายคำพิพากษาจะบอกรายชื่อผู้ที่เห็นด้วยกับคำพิพากษา ผู้พิพากษาที่เห็นด้วยกับคำพิพากษาอาจเขียนความเห็นที่เรียกว่า concurring opinion เป็นการต่างหากก็ได้ หรือเพียงแต่ระบุว่าผู้พิพากษาใดเห็นด้วยกับคำพิพากษาของศาลโดยไม่มีกรเขียนความเห็นต่างหากก็ได้ ส่วนผู้พิพากษาที่ไม่เห็นด้วยกับคำพิพากษาอาจเขียนความเห็นแย้ง (dissenting opinion) หรือไม่ก็ได้ บางครั้งศาลอาจชี้ขาดคดีให้โจทก์หรือจำเลยชนะคดีโดยไม่จำเป็นต้องระบุเหตุผลก็ได้

วิธีการค้นหา คำพิพากษาของศาล

ความยากของการค้นหาคำพิพากษาอยู่ที่จำนวนของคำพิพากษาที่มีอยู่อย่างมากมายของศาลต่าง ๆ ทั้งในระดับสหรัฐและระดับมลรัฐ เพื่อที่จะให้ทราบโดยสังเขปเกี่ยวกับวิธีการค้นหาคำพิพากษาจึงขอแยกวิธีการค้นหาคำพิพากษาของศาลสหรัฐ และการค้นหาคำพิพากษาของศาลมลรัฐออกจากกัน⁽¹⁾

1. การค้นหาคำพิพากษาของศาลสหรัฐ

(1) รายงานการบันทึกคำพิพากษาของศาลสูงสหรัฐ (Reports of the U.S. Supreme Court)

การรายงานคดีพิพากษาของศาลสูงสหรัฐเริ่มต้นอย่างเป็นทางการ เมื่อปี ค.ศ. 1790 โดยเรียกการพิมพ์รายงานคำพิพากษานี้ว่า United States Reports มีนายอเล็กซานเดอร์ เจ. ดัลลัส (Alexander J. Dallas) เป็นผู้จัดรายงานคนแรกของศาลสูง ครั้งแรกสุดจัดพิมพ์ขึ้นมา 4 เล่ม โดยบรรจุคำพิพากษาของศาลสูงตั้งแต่ปี ค.ศ. 179-1800 การอ้างอิงคำพิพากษา* ในเล่มแรก ๆ นั้นจะต้องใส่ชื่อผู้ทำรายงานลงไปด้วย เช่นคดี Penhallow v. Doane 3 U.S. (3 Dall.) 54, 1 L. Ed. 507 (1795) เป็นต้น หลังจากเล่มที่ 90 (Volume 90) คือ ฉบับที่พิมพ์ในปี ค.ศ. 1874 การอ้างอิงคดีให้บอกลำดับของเล่มก็เป็นการเพียงพอ เช่นคดี Johnson v. Southern Pacific Co. 196 U.S. 1, 25 S. Ct. 158, 49 L. Ed. 363 (1904) ซึ่งหมายความว่าคดีนี้อยู่ในรายงานคำพิพากษาของศาลสูงเล่ม 196 หน้า 1 ตัวเลขที่อยู่ในวงเล็บหมายความถึงคดี

(1) จอร์จ เบเนดิกต์ เทนเนสซี อธิบายอังกฤษใช้คำว่า citation

ที่พิพากษาในปี 1904 ส่วนตัวเลขอีก 2 ชุดนั้นเป็นตัวเลขของรายงานคำพิพากษาของบริษัท
เอกชน คือบริษัท West Publishing Company ให้ชื่อ Supreme Court Reporter, บริษัทอีกแห่ง
หนึ่งที่พิมพ์รายงานคำพิพากษาศาลสูงเช่นเดียวกัน ให้ชื่อรายงานนี้ว่า Lawyers Edition of the
U.S. Supreme Court Reports รายงานคำพิพากษาของบริษัทเอกชนทั้งสองแห่งนี้ในความเป็น
รู้สึกของนักกฎหมายทั้งปวงในสหรัฐอเมริกาเห็นกันว่าจัดทำได้ดีกว่าของฉบับทางราชการ
เพราะมีการดึงเอาหลักกฎหมายที่มีอยู่ในคำพิพากษามาจัดเข้าหมวดหมู่ที่ทางสำนักพิมพ์
กำหนดขึ้นมา มีการวิเคราะห์หลักกฎหมายในลักษณะเป็นหมายเหตุไว้ด้วย แต่หลักการอ้างคำ
พิพากษานั้นถือว่า จะต้องอ้างรายงานคำพิพากษาฉบับทางราชการเสมอ ส่วนการที่จะอ้าง
รายงานฉบับที่พิมพ์โดยบริษัทเอกชนหรือไม่ "ไม่ได้ควบคุมไว้" แต่นักกฎหมายมักจะนิยมอ้าง
ไปทั้งหมด จึงมีรูปแบบดังต่อไปนี้

(2) การรายงานคดีศาลอุทธรณ์สหรัฐและศาลชั้นต้นสหรัฐ (Lower Federal
Court Reporting)

การพิมพ์รายงานคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์สหรัฐและศาลชั้นต้นของสหรัฐ
เริ่มต้นในศตวรรษที่ 19 แต่ไม่ปรากฏชื่อผู้จัดรายงาน ส่วนใหญ่เป็นเรื่องที่แต่ละศาลจัดพิมพ์
รายงานของตนเอง จึงนับว่าก่อให้เกิดความสับสนพอสมควร จนในที่สุดบริษัท West Pub-
lishing Company ได้จัดพิมพ์คำพิพากษาของศาลทั้งสองขึ้นในปี ค.ศ. 1880 จำนวน 30 เล่ม
มีก่ดตั้งแต่ปี 1789 ถึง 1880 โดยให้ชื่อหนังสือชุดนี้ว่า Federal Cases ในปีเดียวกันนี้บริษัท
เวสต์ก็จัดพิมพ์รายงานคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์สหรัฐและศาลชั้นต้นสหรัฐโดยให้ชื่อว่า
Federal Reporter และได้จัดพิมพ์ติดต่อกันมาจนถึงปัจจุบันนี้ ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1931 จำนวนคดี
ของศาลทั้งสองเพิ่มปริมาณมากขึ้น บริษัทเวสต์ได้จัดทำรายงานศาลชุดใหม่ขึ้นเรียกว่า
Federal Supplement เพื่อรายงานเฉพาะคำพิพากษาศาลชั้นต้นสหรัฐ ส่วน Federal Reporter
คงพิมพ์แต่รายงานของศาลอุทธรณ์สหรัฐแต่อย่างเดียว นอกจากนี้ยังมีการพิมพ์คำพิพากษา
เฉพาะที่เกี่ยวกับวิธีพิจารณาความในศาลสหรัฐโดยเฉพาะด้วย โดยให้ชื่อว่า Federal Rules De-
cisions รายงานคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์สหรัฐและศาลชั้นต้นสหรัฐไม่มีการพิมพ์เป็น
ฉบับทางราชการ ยกเว้นศาลอุทธรณ์สหรัฐ สำหรับกรุงวอชิงตัน ดี. ซี. นักกฎหมายจึงต้อง
พึ่งฉบับซึ่ง-----บริษัทเวสต์จัดพิมพ์คือ Federal Reporter, Federal Supplement, Federal
Rules Decisions ในขณะเดียวกันบริษัท Lawyers Cooperative Company ก็พิมพ์รายงานคำ
พิพากษาของศาลล่างสหรัฐเฉพาะบางคดีที่เห็นว่าสำคัญ พร้อมทั้งจัดทำหมายเหตุคดีไว้อย่าง
ละเอียด ให้ชื่อ American Law Reports Federal ดังนั้น การอ้างคดีศาลอุทธรณ์สหรัฐจึงมี

ตัวอย่างดังนี้ *Durham v. United States* 94 U.S. App. D.C. 228, 214 F 2d 862 (1954) ซึ่งหมายความว่าคดีนี้อยู่ในลำดับเล่มที่ 94 ของรายงานคำพิพากษาสำหรับศาลอุทธรณ์สหรัฐในเขตกรูวชิงตัน ดี.ซี. หน้า 228, คดีนี้ก็อยู่ในเล่มที่ 214 ของ *Federal Reporter* ชุดที่ 2 (second series) หน้า 862 คดีนี้พิพากษาในปี ค.ศ. 1954

2. การพิมพ์รายงานคำพิพากษาของศาลแต่ละมลรัฐ (State Reports)

การพิมพ์รายงานคำพิพากษาของศาลมลรัฐมี 2 รูปแบบคือ รายงานคำพิพากษาของทางราชการศาลโดยตรง และรายงานคำพิพากษาของบริษัทเอกชนที่ไม่ถือว่าเป็นของทางราชการ หลักการอ้างอิงคำพิพากษาของศาลมลรัฐมีว่า คำพิพากษาที่ตีพิมพ์ในรายงานคำพิพากษาของทางราชการเท่านั้นจึงเป็นที่เชื่อได้และจะต้องอ้างอิงเสมอในการเขียนสำนวนและบันทึกคดีความ ส่วนการจะอ้างอิงรายงานคดีเดียวกันของฉบับที่พิมพ์โดยบริษัทเอกชนด้วยหรือไม่นั้นไม่เป็นการบังคับ ถ้าจะอ้างอิงรายงานฉบับที่บริษัทเอกชนจัดพิมพ์ จะต้องอ้างต่อท้ายรายงานคำพิพากษาฉบับของทางราชการ เช่น คดี *Commonwealth v. Redline* **391 Pa. 486, 137 A. 2d 472** ตัวเลขชุดแรก 391 Pa. 486 เป็นการอ้างอิงรายงานคำพิพากษาของทางราชการ ตัวเลขชุดที่สองเป็นการอ้างอิงรายงานคำพิพากษาของบริษัทเอกชน ซึ่งจะได้กล่าวต่อไป

การพิมพ์รายงานคำพิพากษาของศาลมลรัฐนั้นสมควรจะกล่าวฉบับที่พิมพ์ โดยบริษัทเอกชนเสียก่อน คือฉบับที่พิมพ์โดยบริษัท *West Publishing Company* และบริษัท *Lawyers Cooperative Company*

บริษัท *West* จัดระบบการรายงานคำพิพากษาของศาลมลรัฐโดยให้ชื่อว่า *National Reporter System* ระบบนี้จะพิมพ์รายงานคำพิพากษาของศาลฎีกาของทั้ง 51 มลรัฐ ในระบบ *National Reporter System* จะแบ่งศาลมลรัฐทั้งประเทศออกเป็น 7 ภูมิภาคด้วยกัน คือภาคแอตแลนติก (*Atlantic*) ภาคแปซิฟิก (*Pacific*) ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (*North Eastern*) ภาคตะวันออกเฉียงใต้ (*South Eastern*) ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (*North Western*) ภาคตะวันตกเฉียงใต้ (*South Western*) และภาคใต้ (*South*) ในแต่ละภาคก็จะมีรายงานคำพิพากษา 1 ชุดสำหรับพิมพ์คำพิพากษาของศาลมลรัฐที่ถูกจัดอยู่ในภาคนั้น เช่น ในภาคใต้ (*Southern Reporter*) ประกอบด้วยศาลในรัฐอลาบามา, ฟลอริดา, หลุยส์เซียน่า

นอกจากการแบ่งภูมิภาคของประเทศสหรัฐอเมริกาออกเป็น 7 ภาคดังกล่าวแล้ว บริษัท *West* ได้จัดพิมพ์รายงานคำพิพากษาขึ้นเป็นพิเศษอีกสองชุดสำหรับรัฐที่มีคดีมากที่สุดเป็นกรณีพิเศษคือรัฐนิวยอร์ก โดยให้ชื่อว่า *New York Supplement* และรัฐแคลิฟอร์เนีย โดยให้ชื่อว่า *California Reporter*.

3. รายงานคำพิพากษาศาลมลรัฐฉบับของทางราชการ

รายงานคำพิพากษาของศาลมลรัฐฉบับของทางราชการ หมายความว่าถึงรายงานคำพิพากษาที่ศาลมลรัฐแต่ละศาลจัดพิมพ์ขึ้นมาเอง หรือเป็นฉบับที่พิมพ์ขึ้นมาโดยได้รับอำนาจจากศาล จึงถือว่าเป็นรายงานคำพิพากษฉบับของทางราชการศาล ส่วนรายงานคำพิพากษาอื่น ๆ นั้นถือว่าเป็นไม่ใช่ของทางราชการ การอ้างอิงคำพิพากษานั้นมีหลักว่า จะต้องอ้างอิงคำพิพากษฉบับของทางราชการเสมอ และถือว่าข้อความในรายงานคำพิพากษฉบับของทางราชการเท่านั้นที่เชื่อถือได้ ส่วนการจะอ้างรายงานของฉบับที่พิมพ์โดยบริษัทเอกชนด้วยหรือไม่นั้นไม่เป็นการบังคับ แต่ก็เป็นประเพณีที่จะอ้างฉบับที่พิมพ์โดยบริษัทเอกชนด้วยเสมอ แต่ต้องอยู่หลังฉบับที่พิมพ์โดยทางราชการ ตัวอย่างเช่น คดี Wilson v. State **85 Miss. 687, 38 So. 46. 47,** ตัวเลขและอักษรย่อชุดที่หนึ่งเป็นรายงานคดีของทางราชการศาล

1

2

ส่วนตัวเลขและอักษรย่อชุด 2 เป็นการรายงานของบริษัท West ที่เรียกว่า National Reporter System.

หน้าที่ของบรรทัดฐานคำพิพากษา

ในระบบกฎหมายคอมมอนลอว์ คำพิพากษาของศาลมีหน้าที่ 2 ประการ คือ การวินิจฉัยชี้ขาดคดีข้อพิพาทที่มีผู้ศาล ซึ่งถ้าหากศาลได้ชี้ขาดพิพากษาคดีนั้นไปแล้ว คู่ความเดิมจะมาฟ้องร้องขอให้ศาลวินิจฉัยใหม่ในประเด็นที่ศาลได้พิพากษาไปแล้วไม่ได้ (res judicata)⁽¹⁾ การวินิจฉัยชี้ขาดนี้เป็นหน้าที่ของศาล และศาลจะปฏิเสธที่จะพิพากษาโดยอ้างว่าไม่มีกฎหมายที่ปรับคดีนั้นไม่ได้ ในกรณีเช่นนี้เดิมมีผู้เห็นว่าผู้พิพากษาจะต้องค้นหากฎหมายที่มีอยู่ในหลักกฎหมายคอมมอนลอว์และประกาศีให้เป็นที่ทราบกันทั่วไป ทำนองเดียวกับนักวิทยาศาสตร์ที่ค้นพบกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ในทางวิทยาศาสตร์และประกาศีให้คนทั่วไปทราบเช่นเดียวกัน

แต่ในปัจจุบันนี้มีผู้เห็นกันว่าศาลเป็นผู้ตรากฎหมายเช่นเดียวกับฝ่ายนิติบัญญัติมากกว่าจะเป็นผู้ค้นพบกฎหมาย แต่กฎหมายที่ตราขึ้นมีลักษณะไม่กว้างขวางเท่ากับฝ่ายนิติบัญญัติ เนื่องจากถูกจำกัดโดยข้อเท็จจริงที่มาสู่ศาล

(1) *res judicata* : a matter adjudged ; a thing judicially acted upon or decided. Rule that final judgement or decree on merits by court of competent jurisdiction is conclusive of rights of parties or their privies in all later suits on points and matters determined in former suit.

กฎหมายที่ศาลนำมาใช้พิพากษาคดีไม่ว่าจะเป็นกฎหมายที่ศาลค้นพบหรือบัญญัติขึ้นมาใหม่นั้นผลกระทบต่อผู้อื่นด้วย เพราะว่าตามคอมมอนลอว์คำพิพากษาของศาลเป็นบรรทัดฐานที่คดีต่อ ๆ มาจะต้องถือตาม หลักบรรทัดฐานคำพิพากษา (The doctrine of precedent) นี้เรียกเป็นภาษาละตินว่า stare decisis ซึ่งคำละตินก็มาจากคำว่า Stare decisis et non quieta movere ซึ่งแปลเป็นภาษาอังกฤษว่า to adhere to precedents, and not to unsettle things which are established การยึดถือแนวบรรทัดฐานคำพิพากษาของศาลเริ่มในประเทศอังกฤษและสืบทอดต่อมายังประเทศสหรัฐอเมริกาโดยถือว่าเป็นประเพณีอันเป็นส่วนหนึ่งของคอมมอนลอว์ เมื่อหลักการยึดถือแนวบรรทัดฐานคำพิพากษานี้เป็นประเพณี จึงเห็นได้ว่า ไม่เคยมีการบัญญัติไว้เป็นลายลักษณ์อักษรเลย ไม่ว่าในรัฐธรรมนูญหรือในพระราชบัญญัติอื่น หรือแม้กระทั่งเวลาสาบานตนเข้ารับตำแหน่งหน้าที่ที่จะต้องยึดถือแนวบรรทัดฐานคำพิพากษา เหตุที่มีการยึดถือหลักแนวบรรทัดฐานคำพิพากษาก็ด้วยเหตุผลต่าง ๆ ดังนี้

1. เพื่อความเสมอภาค ทั้งนี้เนื่องจากได้มีการกำหนดบรรทัดฐานไว้แล้ว คดีต่อมาที่มีข้อเท็จจริงอย่างเดียวกันก็จะได้รับการวินิจฉัยแบบอย่างเดียวกัน ก่อให้เกิดความเสมอภาคแก่คดีที่มาสู่ศาล

2. สามารถคาดการณ์ได้ล่วงหน้า การที่ศาลยึดแนวบรรทัดฐานคำพิพากษา ทำให้สามารถคาดการณ์ได้ล่วงหน้าว่าข้อพิพาทที่เกิดขึ้นในภายหลังจะได้รับการวินิจฉัยชี้ขาดเช่นใด

3. เป็นการประหยัดเวลา การกำหนดมาตรฐานเพื่อการชี้ขาดตัดสินคดีที่เกิดขึ้นมาใหม่ย่อมทำให้เป็นการประหยัดเวลาและกำลังงาน

4. การยึดแนวบรรทัดฐานคำพิพากษาเป็นการแสดงความเคารพนับถือในความฉลาดและประสบการณ์ของตุลาการรุ่นก่อน

อย่างไรก็ตาม หลักการถือตามแนวบรรทัดฐานของคำพิพากษาในสหรัฐอเมริกา มีลักษณะไม่เด็ดขาดและไม่เคร่งครัดเหมือนของประเทศอังกฤษ เพราะว่าในประเทศอังกฤษนั้นคำพิพากษาของศาลสูงย่อมมีผลผูกมัดศาลนั่นเองและผูกมัดศาลอื่นที่มีศักดิ์ต่ำกว่า และศาลสูงของอังกฤษเองก็ยึดมั่นหลักนี้มาตลอด จนถึงปี ค.ศ. 1966 จึงได้ผ่อนคลายการยึดถือแนวบรรทัดฐานคำพิพากษาลงบ้าง เนื่องจากศาลสภาขุนนาง (House of Lords) เห็นว่าการยึดมั่นในหลักกฎหมายเรื่องแนวบรรทัดฐานคำพิพากษาของศาลเคร่งครัดจนเกินไปอาจก่อความไม่เป็นธรรมได้และอาจเป็นอุปสรรคแก่การพัฒนาระบบกฎหมายได้ ศาลสภาขุนนางจึงปรับปรุงวิธีการปฏิบัติของศาลเสียใหม่ โดยศาลสภาขุนนางจะถือว่าศาลมีพันธะในอันที่จะ

วินิจฉัยคดีตามแนวบรรทัดฐานที่เคยเป็นมาแล้ว แต่ศาลอาจวินิจฉัยเป็นอื่นได้ในเมื่อเห็นว่าสมควร สำหรับในสหรัฐอเมริกา นั้น คำพิพากษาในแต่ละมลรัฐมีจำนวนมากและมักจะไม่ลงรอย เดียวกัน จึงทำให้บรรทัดฐานแห่งคำพิพากษาในกฎหมายเรื่องหนึ่ง ๆ ขาดน้ำหนักไปมาก อีกประการหนึ่งการเปลี่ยนแปลงของสภาพสังคมและเศรษฐกิจอย่างรวดเร็วทำให้บรรทัดฐาน คำพิพากษาคดีไม่เหมาะสมที่จะใช้คดีที่มีผู้ศาลในภายหลัง ถึงแม้ว่าหลักในเรื่องการถือตาม บรรทัดฐานคำพิพากษาในสหรัฐอเมริกาจะไม่เคร่งครัดเหมือนอย่างในประเทศอังกฤษก็ตาม แต่หลักการนี้ก็ยังมีรากลงในระบบกฎหมายของสหรัฐอเมริกาอย่างมั่นคง

หลักการใช้นโยบายบรรทัดฐานคำพิพากษา

แนวบรรทัดฐานคำพิพากษาอาจแบ่งออกได้ 2 อย่างคือ แนวบรรทัดฐานคำพิพากษาที่ น้ำหนักเพียงจูงใจศาลเท่านั้น (Persuasive) และแนวบรรทัดฐานคำพิพากษาที่มีผลผูกมัดศาล ที่จะต้องพิพากษตามแบบอย่างที่ว่าหลักไว้ (Binding)

สำหรับแนวบรรทัดฐานคำพิพากษาของศาลที่มีน้ำหนักเพียงจูงใจนั้นได้แก่ แนว บรรทัดฐานคำพิพากษาของศาลในมลรัฐอื่น และคำพิพากษาของศาลอื่นที่มีลำดับเท่าเทียม กันในมลรัฐเดียวกัน ตัวอย่างเช่น คำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ต่าง ๆ ที่มีอยู่ในมลรัฐเดียวกัน ----หรือคำพิพากษาระหว่างศาลอุทธรณ์สหรัฐด้วยกัน น้ำหนักจูงใจแห่งคำพิพากษานั้นต้อง ดูว่าในมลรัฐอื่น ๆ ได้มีคำพิพากษาทำนองเดียวกันหรือไม่ ถ้าหลักกฎหมายอันเกิดจาก บรรทัดฐานของคำพิพากษาขัดแย้งกัน แตกเป็นความเห็นสองฝ่ายที่ตรงกันข้าม หลักกฎหมาย ที่มีศาลเห็นด้วยจำนวนมากกว่าเรียกว่า หลักของฝ่ายข้างมาก (majority rule) หลักที่มีศาลเห็น ด้วยน้อยกว่าเรียกว่า หลักของฝ่ายข้างน้อย (minority rule) ตามปกติเมื่อศาลจะรับเอาหลัก กฎหมายที่มีลักษณะตรงกันข้ามเช่นนี้ มักจะเลือกเอาหลักของฝ่ายข้างมาก เพราะเป็นที่ ยอมรับของศาลส่วนมาก บางครั้งคำพิพากษาที่มีลักษณะจูงใจมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับผู้ พิพากษาที่ชี้ขาดคดีนั้นเหมือนกัน เช่น คำพิพากษาที่มีผู้พิพากษาที่มีชื่อเสียงเป็นผู้เขียน ความเห็นย่อมมีน้ำหนักมากกว่าคำพิพากษาที่เขียนโดยผู้พิพากษาทั่วไป บางครั้งน้ำหนัก จูงใจอาจขึ้นอยู่กับกรที่สองมลรัฐมีกฎหมายคล้ายคลึงกัน และมีสภาพการณ์บางอย่าง เหมือนกัน เช่นในปัญหาที่เกี่ยวกับกฎหมายพาณิชย์ ศาลของมลรัฐนิวเจอร์ซีย์ซึ่งยอมจะมี น้ำหนักจูงใจในการวินิจฉัยคดีเกี่ยวกับกฎหมายพาณิชย์ในมลรัฐนิวเจอร์ซีย์มากกว่า หลัก กฎหมายเรื่องเดียวกันที่มีอยู่ในมลรัฐที่ทำการเกษตรเป็นส่วนใหญ่ ไม่ว่ากรณีจะเป็นอย่างไร ก็ตาม ถ้าแนวบรรทัดฐานคำพิพากษานั้นมีน้ำหนักจูงใจเท่านั้น ศาลไม่จำเป็นต้องถือตาม

สำหรับแนวบรรทัดฐานคำพิพากษาที่มีผลผูกมัดศาลให้จำต้องพิพากษาคดีในภายหลังตาม ได้แก่คำพิพากษาของศาลสูงในมลรัฐเดียวกันนั้น และคำพิพากษาของศาลนั้นเอง ตามธรรมดาศาลชั้นต้นจะต้องพิพากษาคดีตามแนวบรรทัดฐานคำพิพากษาของศาลสูงเสมอ เพราะถ้าหากศาลชั้นต้นพิพากษาแตกต่างไปจากแนวบรรทัดฐานคำพิพากษา ศาลสูงย่อมมีอำนาจกลับคำพิพากษาของศาลชั้นต้นได้เสมอ ปัญหาไม่ว่าจะต้องมีคำพิพากษากี่คดีในเรื่องหนึ่ง ๆ จึงกลายเป็นแนวบรรทัดฐานคำพิพากษา เห็นกันว่าการมีคำพิพากษาในเรื่องนั้นเพียงคดีเดียว คำพิพากษาในคดีนั้นย่อมเป็นแนวบรรทัดฐานคำพิพากษาได้ สิ่งที่ควรรู้อีกคือว่าแนวบรรทัดฐานคำพิพากษาที่มีผลผูกมัดให้ศาลต้องถือตามนั้นแยกได้เป็น 2 ส่วน คือ ส่วนที่เรียกว่า “holding” หรือในประเทศอังกฤษเรียกว่า เรซิโอ เดซิเดนดี (ratio decidendi) แปลเป็นภาษาไทยว่า “เหตุผลแห่งคำวินิจฉัยคดี” และอีกส่วนหนึ่งเรียกว่า dictum หรือ “โอบิเตอร์ ดิคตัม” (Obiter dictum) ซึ่งอาจแปลได้ว่า “คำกล่าวในคดี”⁽¹⁾

สำหรับในส่วนที่เรียกว่า เหตุผลแห่งคดีนั้น (holding) ได้แก่หลักกฎหมายที่เป็นรากฐานในการพิพากษาคดีเมื่อมีกรณีพิพาทและโต้แย้งกันในศาล ผู้พิพากษาซึ่งเป็นคนกลางปราศจากความลำเอียงชี้ขาดตัดสินคดีนั้นแล้ว คดีนั้นก็กลายเป็นบรรทัดฐานและมีผลผูกมัดศาลในเวลาต่อมา ข้อพิพาทที่โต้แย้งกันศาลนั้นมักจะได้รับการพิจารณาอย่างรอบคอบทุกแง่มุม แล้วจึงนำเอาหลักกฎหมายมาปรับกับคดีนั้น คำวินิจฉัยของศาลในกรณีเช่นนี้จึงเป็นบรรทัดฐานที่มีผลผูกมัดศาล

ส่วนคำกล่าวในคดี (dictum) คือ ข้อกฎหมายที่ผู้พิพากษากล่าวไว้ในคดีนั้น แต่ไม่จำเป็นสำหรับการวินิจฉัยพิพากษาคดี คำกล่าวในคดีนี้แม้จะไม่ผูกพันศาลที่จะถือตาม แต่ก็ไม่ควรจะละเลยเสียทีเดียว เพราะศาลอาจถือตามในภายหลังก็ได้

ในการเขียนความเห็นของคำพิพากษา ผู้พิพากษานอกจากนำเอาหลักกฎหมายมาปรับกับข้อเท็จจริงที่พิพาทกันซึ่งเป็นเหตุผลแห่งคดีแล้ว ผู้พิพากษาทั้งหลายยังชอบที่จะกล่าวถึงสิ่งอื่น ๆ ด้วย แต่ผู้พิพากษาไม่มีอำนาจในการวางกฎเกณฑ์ในเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับคดีที่ผู้พิพากษานั้นวินิจฉัยชี้ขาด ดังนั้น คำกล่าวในคดีที่ไม่จำเป็นสำหรับการชี้ขาดคดีจึงไม่ผูกมัดศาลที่จะถือตามในภายหลัง

การที่จะดูว่าข้อความใดเป็นเหตุผลแห่งคดีนั้นจะต้องวิเคราะห์เอาจากข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญของคดี คำพิพากษาและเหตุผลของความเห็นของศาลซึ่งมิใช่เป็นเรื่อง

(1) ดู ชานันท์ ทรัพย์เจริญ, ถ้อยแถลงกฎหมายเปรียบเทียบระหว่างกฎหมายไทยกับกฎหมายของประเทศแองโกลแซกซอน, หน้า 137 (พ.ศ. 2518)

ง่าย เพราะบางครั้งการเขียนคำพิพากษานั้นเหตุผลแห่งคดีอาจเขียนไว้กว้าง ๆ หรือเขียนในลักษณะเป็นคำกล่าวในรูปแบบต่าง ๆ กัน ยิ่งกว่านั้น ข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญในคดีอาจเขียนไว้รวบรัดจนเกินไปจนยากที่จะรู้ว่าข้อเท็จจริงในคดีมีว่าอย่างไร หรือบางครั้งข้อเท็จจริงในคดีก็เขียนไว้อย่างละเอียดจนไม่อาจรู้ว่าตอนใดเป็นสาระสำคัญของคดีเป็นต้น

การใช้แนวบรรทัดฐานคำพิพากษาแก่ก่อนมาเปรียบกับคดีในภายหลังก็มีข้อยุ่งยากบ้าง เพราะหลักกฎหมายที่วางไว้ตามคำพิพากษาแก่ก่อนอาจไม่ใช่หลักกฎหมายในสายตาของศาลที่หยิบยกเอาหลักกฎหมายมาใช้ในภายหลังก็ได้

การที่ศาลหยิบเอาหลักกฎหมายแก่ก่อนมาใช้เปรียบกับคดีใหม่นั้น ศาลเผชิญกับปัญหาข้อเท็จจริงสองอันคือ ข้อเท็จจริงของคดีเก่ากับข้อเท็จจริงของคดีใหม่ ซึ่งศาลจะต้องหาหลักกฎหมายจากข้อเท็จจริงในคดีแรกมาปรับข้อเท็จจริงในคดีหลัง จึงจำเป็นที่คดีหลังจะต้องมีข้อเท็จจริงเหมือนกับคดีเดิม บางครั้งแนวคำพิพากษาก็มีเหตุผลแห่งคดีที่เขียนไว้ชัดเจนมีเหตุและผลอย่างดี แต่บ่อยครั้งที่เหตุผลแห่งคดีของบางคดีไม่อาจใช้ตัดสินคดีที่เกิดขึ้นในภายหลังได้อย่างเหมาะสม จึงจำเป็นที่ศาลต้องตีความเหตุผลแห่งคดีให้กว้างครอบคลุมถึงข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นใหม่ ข้อเท็จจริงที่ไม่ใช่สาระสำคัญของคดีทั้งสองก็ต้องมองข้ามไปเสียบ้าง ถ้าหากศาลไม่ประสงค์นำหลักกฎหมายในคดีเดิมมาใช้กับคดีใหม่ ศาลจะใช้วิธีตีความเหตุผลแห่งคดีเดิมโดยเคร่งครัด ข้อเท็จจริงของคดีเดิมและคดีที่กำลังพิจารณาอยู่แม้จะแตกต่างกันเพียงเล็กน้อย ศาลก็มีแนวโน้มว่าข้อเท็จจริงที่แตกต่างกันนั้นเป็นสาระสำคัญที่ไม่อาจนำเอาเหตุผลแห่งคดีเดิมมาวินิจฉัยคดีใหม่ไม่ได้

เมื่อศาลไม่ประสงค์นำเหตุผลแห่งคดีเดิมมาเปรียบกับคดีใหม่ ศาลก็ต้องว่าหลักกฎหมายขึ้นใหม่ที่แตกต่างกันไปจากของเดิม ซึ่งย่อมก่อให้เกิดปัญหาว่ากฎหมายใหม่มีผลย้อนหลังเพียงไร ทั้งนี้จะขอยกตัวอย่างดังนี้

สมมุติว่า เอ กับ บี ทำสัญญาชนิดหนึ่ง ต่อมา ซี กับ ดี ทำสัญญาชนิดเดียวกันนี้อีกคู่หนึ่ง เพื่อฉวยมีการโต้แย้งสิทธิระหว่าง เอ กับ บี ซึ่งศาลสูงมลรัฐชี้ขาดว่าการทำสัญญาของ เอ กับ บี ไม่มีผลตามกฎหมาย หลังจากศาลชี้ขาดเช่นนี้แล้ว ปรากฏว่า อี และ เอฟ ทำสัญญาชนิดเดียวกันนี้เป็นคู่ที่สาม ต่อมา ซี และ ดี เกิดโต้แย้งสิทธิกัน ศาลกลับหลักในคดีเดิม (ระหว่าง เอ และ บี) และวินิจฉัยว่าสัญญาระหว่างซีและดีมีผลบังคับตามกฎหมาย ปัญหาที่จะถามคือว่า สัญญาระหว่างอีและเอฟที่ทำขึ้นภายหลังมีคำพิพากษาระหว่างเอและบี และก่อนที่มีคำพิพากษาของคดีระหว่างซีและดีจะมีผลเช่นไร คำพิพากษาคดีระหว่างซีและดีจะมีผลย้อนหลังไป ทำให้การทำสัญญาระหว่างดีและเอฟมีผลสมบูรณ์เพียงไร

ตามหลักเดิมถือกันว่าผู้พิพากษาเป็นแต่เพียงผู้ค้นพบกฎหมายและนำมาประกาศให้เป็นที่ทราบโดยทั่วกัน คำพิพากษาในคดีระหว่างเอและบีเป็นแต่เพียงการแปลกฎหมายผิดพลาดไปเท่านั้น และมีการแปลให้ถูกต้องในคดีระหว่างซีและดี และกฎหมายที่ถูกต้องนั้นปรากฏอยู่ในคดีระหว่างซีและดี ดังนั้น สัญญาที่ทำขึ้นระหว่างอีและเอฟจึงมีผลใช้ได้ แม้จะทำขึ้นก่อนที่ค้นพบความผิดพลาดในการแปลกฎหมายในภายหลังก็ตาม

อีกทฤษฎีหนึ่งเห็นกันว่าผู้พิพากษาเป็นผู้บัญญัติกฎหมายโดยแท้จริง และการบัญญัติกฎหมายของผู้พิพากษานั้นทำได้โดยคำพิพากษาของศาล กฎหมายดังที่ปรากฏอยู่ในคำพิพากษาคดีระหว่างเอและบีย่อมเป็นกฎหมายที่ใช้ได้จนกว่าจะถูกยกเลิกไปโดยคำพิพากษาคดีระหว่างซีและดี เมื่อสัญญาระหว่างอีและเอฟทำขึ้นตามกฎหมายเดิมตามคำพิพากษาคดีระหว่างเอและบี และก่อนที่จะมีคำพิพากษาคดีระหว่างซีและดี สัญญานั้นจึงไม่มีผลใช้ได้ ตามกฎหมายที่เกิดขึ้นตามคำพิพากษาคดีระหว่างซีและดีในภายหลัง

แนวความคิดทั้งสองนี้ปรากฏอยู่ในหลักบรรทัดฐานคำพิพากษาลงมา บางครั้งศาลจะไม่กลับแนวบรรทัดฐานคำพิพากษาในทันทีทันใด แต่จะบอกกล่าวล่วงหน้าว่าศาลจะยังไม่กลับแนวบรรทัดฐานคำพิพากษาในคดีที่มาสู่ศาลคราวนี้ แต่ศาลจะตั้งแนวบรรทัดฐานคำพิพากษาใหม่ในคดีต่อไป เป็นการทำให้ประชาชนทราบถึงสิทธิและหน้าที่ของตนเป็นการล่วงหน้า.

MALLORY v. UNITED STATES.

**CERTIORARI TO THE UNITED STATES COURT OF APPEALS FOR
THE DISTRICT OF COLUMBIA CIRCUIT.**

No. 521. Argued April 1, 1957.—Decided June 24, 1957

Petitioner was convicted in a Federal District Court of rape and sentenced to death after a trial in which there was admitted in evidence a confession obtained under the following circumstances: He was arrested early in the afternoon and was detained at police headquarters within the vicinity of numerous committing magistrates. He was not told of his right to counsel or to a preliminary examination before a magistrate, nor was he warned that he might keep silent and that any statement made by him might be used against him. Not until after petitioner had confessed, about 9:30 p. m., was an attempt made to take him before a committing magistrate, and he was not actually taken before a magistrate until the next morning. *Held*: This was a violation of Rule 5 (a) of the Federal Rules of Criminal Procedure, which requires that an arrested person be taken before a committing magistrate "without unnecessary delay," and the conviction is reversed. *McNabb v. United States*, 318 U. S. 332; *Upshaw v. United States*, 335 U. S. 410. Pp. 449-456.

98 U. S. App. D. C. 408, 236 F. 2d 701, reversed and remanded.

William B. Bryant argued the cause for petitioner. With him on the brief were *Joseph C. Waddy* and *William C. Gardner*.

Eduard L. Barrett, Jr. argued the cause for the United States. With him on the brief were *Solicitor General Rankin*, *Assistant Attorney General Olney*, *Beatrice Rosenberg* and *Julia P. Cooper*.

MR. JUSTICE FRANKFURTER delivered the opinion of the Court.

Petitioner was convicted of rape in the United States District Court for the District of Columbia, and, as

Exhibit 1: The official U. S. Reports, showing the official syllabus.

364 U.S. 640
Andrew B. MALLOY, Petitioner,

v.

UNITED STATES of America,
 No. 251.

Argued April 1, 1957.

Decided June 24, 1957.

Rape prosecution. The United States District Court for the District of Columbia entered judgment of conviction, and defendant appealed. The United States Court of Appeals for the District of Columbia Circuit, 35 U.S.App. D.C. 408, 226 F.2d 791, affirmed, and the defendant brought certiorari. The Supreme Court, Mr. Justice Frankfurter, held that where it appeared that defendant was not promptly arraigned as required by Federal Rule of Criminal Procedure, admission of defendant's confession was improper.

Reversed and remanded.

L. Courts ¶228(1)

Where important question involving interpretation of Federal Rules of Criminal Procedure was involved in capital case, Supreme Court granted petition for certiorari. Fed. Rules Crim. Proc. rule 1 et seq., 18 U.S.C.A.

4. Criminal Law ¶204

The requirement of Federal Rule of Criminal Procedure that arraignment be "without unnecessary delay" is part of procedure devised by Congress for safeguarding individual rights without hampering effective and intelligent law enforcement. Fed. Rules Crim. Proc. rule 5(a), 18 U.S.C.A.

5. Criminal Law ¶204

The provision of Federal Rule of Criminal Procedure requiring that arraignment be "without unnecessary delay" contemplates a procedure that allows arresting officers little more leeway than the interval between arrest and the ordinary administrative steps required to bring a suspect before nearest available magistrate. Fed. Rules Crim. Proc. rule 5(a), 18 U.S.C.A.

6. Arrest ¶228(4)

The police may not arrest on mere suspicion but only on probable cause.

7. Criminal Law ¶204

The next step in proceeding after person has been arrested is to arraign the arrested person before a judicial officer as quickly as possible so that he may be advised of his rights and so that the issue of probable cause may be promptly determined. Fed. Rules Crim. Proc. rule 5(a), 18 U.S.C.A.

Exhibit 2: The unofficial Supreme Court Reporter, showing the West Publishing Company's unique key number system of headnotes.

*1354 U.S. 440
*ANDREW B. MALLORY, Petitioner,

v
UNITED STATES OF AMERICA

354 U.S. 440, 1 L. ed. 2d 1479, 77 S. Ct. 1354

[No. 471]

Argued April 1, 1957. Decided June 24, 1957.

SUMMARY

The defendant, a 19-year-old lad of limited intelligence, was arrested by the police on suspicion of rape. Even though the police had ample evidence from other sources than the defendant for regarding him as a chief suspect, they first questioned him for approximately a half hour, then asked him to submit to a lie detector test, and to another such test after four hours of further detention. He was not told of his right to counsel or to a preliminary examination before a magistrate, nor was he warned that he might keep silent and that any statement made by him might be used against him. Although arraignment could easily have been made, the police did not arraign him until he had confessed. At his trial in the United States District Court for the District of Columbia the confession was introduced in evidence and he was convicted, the jury imposing the death sentence. The United States Court of Appeals for the District of Columbia Circuit affirmed (198 App. DC 406, 238 F.2d 701).

On certiorari, the United States Supreme Court reversed. In an opinion by FRANKFURTER, J., the court unanimously held that the confession obtained under the circumstances above was inadmissible. Particular reliance was placed on the fact that it was obtained while the defendant was unlawfully detained in violation of Rule 5(a) of the Federal Rules of Criminal Procedure, requiring that a person under arrest be taken to a committing magistrate without unnecessary delay.

SUBJECT OF ANNOTATION

Beginning on page 1735, *infra*

Admissibility of pretrial confession in criminal case

HEADNOTES

Classified to U.S. Supreme Court Digest, Annotated

Criminal Law § 57 — arraignment — purpose of Rule.

1. The requirement of Rule 5(a) of the Federal Rules of Criminal Procedure that a person under arrest be taken to a committing magistrate without unnecessary delay is part of the procedure devised by Congress for safeguarding individual rights without hampering effective and intelligent law enforcement.

Criminal Law § 57 — Federal practice — arraignment.

2. Under Rules 4 and 5 of the Federal Rules of Criminal Procedure arresting officers are allowed little more leeway than the interval between arrest and the ordinary administrative steps required to bring a suspect before the nearest available magistrate.

Exhibit 3: The Lawyers' Edition report showing its syllabus and headnotes.

ANNOTATION

Admissibility of pretrial confession in criminal case—Supreme Court cases

[See US Digest, Anno: Evidence §§ 640-646.]

- I. Introduction, scope, and summary:
§ 1. Introduction and scope, 1735.
§ 2. Reviewing powers of Supreme Court as to state and federal judgments, 1736.
§ 3. Summary, 1737.
- II. Admissibility of confession; determinative factors:
A. General principles:
§ 4. In general; due process; admission of specific facts; burden of proof; coercion by foreign officer, 1736.
§ 5. Factors bearing on character of confession as voluntary, 1741.
§ 6. Delay in producing accused before magistrate, 1747.
§ 7. Successive confessions one of which is involuntary, 1750.
- B. Illustrative cases:
§ 8. Introductory, 1752.
§ 9. Cases coming from federal courts, 1752.
§ 10. Cases coming from state courts, 1753.

I. Introduction, scope, and summary

§ 1. Introduction and scope.
This annotation supersedes the ones in 93 L ed 116, 94 L ed 56, and 97 L ed 1363.

The object of the present annotation is to discuss the decisions of the United States Supreme Court involving the question whether a defendant's pretrial confession of guilt,

1. The question has been given much attention in recent legal literature. See, for instance, notes in 21 U of Cin L Rev 192, 196 (1952); 14 Ga Bar J 466 (1952); 80 Mich L Rev 647, 772 (1952); 26 Southern Cal L Rev 215 (1952); 32 Ind LJ 151 (1944).

See also the articles cited in § 10, *infra*, footnote 1.
2. For a case holding that the extrajudicial confession of a third person, since deceased, that he had committed the murder with which the accused was charged, was inadmissible in evi-

Exhibit 4: Part of the opening page of the annotation in Lawyers' Edition on the Mallory case.

ANDREW B. MALLORY, Petitioner,
v
UNITED STATES OF AMERICA

The case is reported in 1 L ed 34 1479.
Annotation, p. 1736, *supra*.

BRIEFS AND APPEARANCES OF COUNSEL

William B. Bryant, of Washington, D. C., argued the cause, and, with Joseph C. Waddy and William C. Gardner, also of Washington, D. C., filed a brief for petitioner:

An alleged confession obtained from a defendant who is a 19-year-old near-teenager, at the end of a period of 7 or 8 hours of detention without the benefit of counsel, during which time he is subjected to repeated questioning in the face of repeated denials of complicity, and is finally subjected to a lie detector test and more questioning by federal officers for the very purpose of securing an incriminating statement, during which time the accused could have been taken before a readily accessible committing authority, is inadmissible in a criminal proceeding in a federal court. See *McNabb v United States*, 318 US 332, 97 L ed 819, 68 S Ct 606; *Upshaw v United States*, 339 US 410, 94 L ed 100, 69 S Ct 170; *Brown v Allen*, 344 US 443, 97 L ed 467, 73 S Ct 207; *Stein v New York*, 316 US 147, 97 L ed 144, 73 S Ct 1077. See also *Acquaney v United States*, 81 App DC 363, 158 F2d 648.

"Unnecessary delay" does not depend upon the time desired to keep a suspect away from the committing magistrate for the purpose of interrogation and investigation and making a case against him, but rather upon the time required to bring the suspect before committing magistrates. See *United States v Laviton* (CA2d NY) 193 F2d 848 (disent op). The lower court's interpretation seems to be squarely in conflict with the decisions of this Court and the general legislative policy underlying Rule 6.
Under the *McNabb* (318 US 332, 97 L ed 819, 68 S Ct 606) and *Upshaw* (339 US 410, 94 L ed 100, 69 S Ct 170) decisions, a confession obtained at the end of a period of detention during which the petitioner is withheld from presentment solely for the purpose of obtaining such confession is illegal.

Exhibit 5: Part of the page showing Briefs of Counsel in Lawyers' Edition.